

Voorwoord

Een schrijver is een God, die fictieve werelden schept en de schepping erop het leven schenkt, zodat zij in gedachte voort blijven leven in deze fictieve wereld

‘Nicotina ben je er nog?’ Riep Colette met een hulpeloze stem naar de jonge ziekenverzorger. Nicotina keek om. Door de drukte kon ze even niet ontwaren waar ze nu precies stond. Ze draaide zich de andere kant op, maar ze zag haar niet staan of ergens op een bankje aan de kant zitten. Even twijfelde ze bij haar zelf of ze ombekommert haar weg voortzetten zou zetten naar de barman, of toch nog maar es goed opzoek gaan naar haar vriendin. Want, realiseerde zij zich bij haarzelf, het zou zomaar weer es kunnen zijn dat Colette haar hulp weer eens dringend nodig had. Van het ergste scenario uitgaande fluisterde ze wanhopig zachtjes: “O nee. Is het weer zo ver!”

En ja hoor, alsof de duivel er meespeelde, van uit haar ooghoek zag ze nu dat haar vriendin weer eens lastig werd gevallen door de alsmaar lastig wordende autoverkoper Peter Kop. Sinds zij hem had leren kennen in de kroeg. Had ze de grootste moeite om hem van het lijf te houden.

Peter werd ook wel es smalend door hen tweeën: “PK” genoemd. En dat was nu niet bepaald voor de paardenkrachten die bezat in bed! Ook al deden zijn verhalen uiteraard anders geloven. Verhalen van eerste hand, die de eigenares van een zelfgemaakte sieraden winkel DD wel es aan hen had verteld, hadden de twee dames geleerd: dat het minuten werk was wat hij aan haar had geleverd. Waarna hij netjes van de dame in kwestie afrolde, om aan zijn wel verdiende slaap beginnen!

Eens riep DD in een overvolle kroeg tegen hem, zoals ze het aan hen vertelde: ‘je bent een echte verkoper in hart en nieren, je komt net zo snel klaar als je praat!’ Na deze woorden begon zijn gezicht zo rood als een tomaat te kleuren van schaamte. En verdween hij wijselijk als hij was met de noorderzon!

“Kom er aan!” Riep Nicotina terug. Na deze belofte baande zij zich een weg door de mensenmassa. Het was drukker dan een normale vrijdagavond. Het leek wel of de hele stad op deze Luilaknacht zijn dagelijkse beslommeringen wilde wegdrinken met een ouderwets drinkgelach. Massaal moesten ze op de Haarlemse Potjesmarkt hebben geroepen: “kom laat ons de kopzorgen die we nu hebben even wegdrinken in: ‘Het Veelzijdige vaasje”

Nadat ze zich door de menigte had gewurmd zag ze Colette staan. Met een staalgezicht keek ze de alsmaar handtastelijker wordende verkoper van alles wat maar vier wielen had aan. Ze had het duidelijk met hem gehad! Ze schreeuwde nog net niet naar hem:

“Man, rij eens een keer verder, en verkoop je karakter aan iemand anders!” Maar dat scheelde aan haar gezicht te zien niet veel.

Verblijd keek Colette ook op toen Nicotina zich naast haar schaarde. Gelijk onstond er bij beiden dames een soort gevoel van: een voor allen, allen voor een! En met “dat” gegeven kruiste beiden dames als ervaren woordelijke musketiers hun metaforische degens met de vijand. De ene opmerking was nog raker dan de andere. PK wist niet meer hoe hij het had! Na zijn kortstondige affaire met DD, had hij niet meer zoveel vuilnis over zich heen gestort gekregen als nu. Toen hij dat bij zich zelf realiseerde koos hij in navolging van de venijnige opmerking die DD jaren geleden tegen hem maakte, maar voor het spreekwoordelijke hazenpad.

Voldaan keken beiden dames elkaar aan bij het zien van zijn aftocht. Ze moesten beider lachen om de opmerking die PK nog stilletjes over hen tweeën maakte. ‘Qua werk zijn het engelen, maar in hun vrijetijd zijn het ware heksen!’ Hoorde ze hem nog enigszins gepikeerd zeggen tegen een andere notoire kroegversierder. Deze keek hem nu gelijk vreemd aan.

‘Ach Peter, trek het je niet zo aan. Het zijn gewoon je types niet!’ Na deze woorden knikte hij beamend naar zijn zielsverwant, die net als PK niet weg te slaan was bij het vrouwelijke schoon. Willem deelde vrouwen altijd in zijn speciale hokje. Hij noemde de groep waar Nicotina en Colette schijnbaar naar zijn maatstaven ook bij hoorde:

‘Bedaantrekkelijke vrouwen’.

Nicotina noemde Willem wel eens voor de grap: ‘De Blindganger!’ Aangezien hij voor elke vrouw in de kroeg haast blindelings ging. Hij was als het daarom ging, een waar ongeleid projectiel. Als hij eenmaal een beoogd prooi in zijn vizier had, dan sprong hij er als een panter er bovenop! Iets wat op zich wel grappig was om te zien. Aangezien hij nimmer de vraag aan zich zelf stelde: ‘Of het beoogde slachtoffer zijn manier van versieren überhaupt wel leuk vond?’ Kleverig als hij dan kon zijn in het geven van ongevraagde aandacht beet hij zich dan ook zeer opzichtenlijk vast in het slachtoffer, die soms de grootste moeite had om hem te lozen.

Toen hij dat ook eens bij Nicotina probeerde. Poierde ze hem gelijk af! Het eindresultaat van deze rigoureuze aanpak van haar was wel zo dusdanig positief. Dat ze nooit meer last van hem heeft gehad!

Van haar zelf wist ze dat ze soms een aardige “Bitch” kon zijn. Nee, ze was geen katje die je zonder handschoenen kon oppakken. En daar was ze blij om! Met Colette lag het

toch wel eventjes anders. Die was in het algemeen wat meer meegaander met alles en iedereen.

Wat soms tot gevolg had dat mensen heel makkelijk over haar heen walsden. Eens zei Nicotina heel bezorgd op het werk tegen Colette: “Als je nu op het werk wat meer meegaander was met je cliënten, en privé wat meer harder overkomend als op je werk, dan kom je er wel!” Colette lachte om haar woorden en zei haar met dezelfde bezorgdheid in haar stem terug: “En als jij wat meer ontdooid in die kroeg, en hier niet op alle wensen van de bewoners ingaat, dan kom jij er ook wel! Want jij bent nog in staat om Mevrouw Van Dalsem haar gewilde panter als huisdier te schenken, en van overmaat van ramp: zal jij dat beest ook nog eens verzorgen, aangezien mevrouw met haar 99 jaren daartoe niet meer in staat is! En dan heb ik het nog geeneens over haar geestelijke toestand!”

Daar had haar vriendin een punt mee. Op haar werk was ze zo meegaand als de pest. Ze nam altijd de tijd voor haar cliënten. Als het er op aankwam zou ze zelfs nog voor hen sterven in het uniform! In het heetst van de strijd zou zij elke bezuinigingsmaatregel zelf persoonlijk terug pareren naar de heren en dames beleidsmakers die in hun ivoren torens zaten te beslissen, over iets waar zij geen enkele weet over hadden!

En die houding, die zij op het werk had, stoorde velen van haar collegia! Die liepen alleen maar braaf mee in de drukke maalstroom van het vak. Ze lieten zich op de maat dirigeren door allerlei handen managers, die de touwtjes in de zorg in de loop der jaren stevig naar zich toe hadden getrokken!

Colette keek even wat dromerig voor zich uit. Haar favoriete drankje had ze kennelijk al in geen halfuur meer aangeraakt. En dat was voor haar doen bewonderenswaardig!

Immers, Colette wist normaal gesproken wel raad met de wijn! Het leek wel of PK haar zo had vermaakt met zijn snelle praatjes van niks, dat ze spontaan haar wijn ervoor liet verzuren.

Nicotina keek haar wat bezorgd aan. “Wat is er?”

Colette gaf geen krimp op haar vraag en bleef stoïcijns voor haar uit staren. Om haar aandacht te winnen hield Nicotina haar een sigaret voor de neus. Maar zelfs met dat gebaar kreeg ze geen reactie van haar! Verbijsterd keek ze haar vriendin aan. Dit had ze nog nooit van haar leven meegemaakt!

Als betoverd zijnde van een of andere vloek die een demon over haar had uitgesproken bleef ze maar naar de uitgang van hun gezamenlijke lievelingskroeg kijken. Nicotina richtte nu ook haar blik naar de uitgang. Opeens zag ze het, Robbert was gearriveerd!

Haar eeuwige stoplichtrelatie partner was weer eens in de kroeg waar hij haar eens jaren geleden had ontmoet op een regenachtige en daarbij nog eens een zeer stormachtige zaterdagnacht! Een betere voorbode voor een stormachtige relatie bestond er haast niet. Colette was dolverliefd op een man die in een paar maanden alles, maar dan ook alles in haar los maakte. Menig discussie tussen de 2 geliefde had ze ongewild aangehoord. Dat kon ook niet anders, want ze woonden naast elkaar in de zustersflat!

Die nacht dat zij elkaar voor het eerst ontmoet hadden, stond sindsdien stevig in haar geheugen gegrift. Menig huilbui van pure onmacht had zij van haar vriendin al aangehoord. Menigmaal trad zij naast haar werk op als “vrijwillige zuster van troost”. Meerdere keren. Meer dan eigenlijk goed voor haar was, zag zij haar vriendin dan weer dezelfde fout begaan. Blind als ze onderhand was voor de waarheid keerde ze dan weer terug in de armen van de man die het totaal tegenovergestelde type van haar was! Robbert was meer het type, ‘vrijheid blijheid’. Dat uitte zich vooral bij hem in het feit: dat hij nogal eens de gewoonte had om niet te komen opdagen op een afspraak. Colette vloog dan meestal als dit gebeurde, uit pure radeloosheid tegen de muren van haar kamer aan. Hilde daarna de hele flat bij elkaar en ging na een goed gesprek dan zelfstandig naar hem op zoek. Meestal vond ze hem dan ook, maar dan wel in het gezelschap van een ander!

Nicotina zag het alweer helemaal voor zich. Buiten doemde er alweer een stormachtige wind op. Het was weer eens zo’n typische voorbode voor het begin van hoofdstuk zes. Van het boek, ‘Het stoplicht drama van Colette en Robbert’

Bedroeft schudde ze even met haar hoofd. Maar al gauw beruste ze in het gegeven, dat ze er ooit wel zou achterkomen dat dit nooit en ten nimmer zou werken. Misschien zou voor haar dan de zesde keer scheepsrecht zijn! En met die hoop in haar achterhoofd trok Nicotina haar eigen plan.

Al gauw raakte ze in gesprek met de in de tijd steeds maar aantrekkelijker lijkende wordende programmamaker annex schrijver Jimmy Free.

Jimmy was het type dat alles wilde meemaken! Zo had hij al menig ding gedaan. De meeste mensen verklaarden hem voor gek als hij er wel es iets over vertelde. Laatst had hij een relatie met een vrouw die zijn moeder had kunnen zijn qua leeftijd! Hij wilde naar eigen zeggen: “Ondervinden hoe het nu was om een seksuele annex liefdesrelatie te hebben met een vrouw die 20 jaar ouder was, maar qua leeftijd voor menig jongere niet onderdeel!”

Zijn eindconclusie over dit beleefde relaas luide dan ook na een aantal maanden: “Je kan ze beter voor seks hebben dan voor de gedroomde liefde, want dat is een ramp!” Menigeen fronsten zijn wenkbrauwen toen hij dit aan hen vertelde. Sommige mannen die naar dit relaas van vooruitstrevende liefde hadden geluisterd, werden spontaan misselijk bij de gedachte dat hij ooit eens meerdere malen het bed gedeeld had, met een vrouw die veel en ‘veel’ ouder was dan hijzelf. Sommige vroegen hem dan spontaan: “Of hij nog wel goed bij zijn hoofd was?”

Maar ondanks dat ze dit over hem wist, was Nicotina toch enigszins lichtelijk gecharmeerd van hem.

Het was voor haar: een type die stond voor zijn dromen en idealen. En naar haar mening: zag je dit nog maar zelden bij mensen!

“Hij durft tenminste nog eens wat!” Had ze ooit eens tegen iemand gezegd die hem afkraakte.

“Schrijf je nog?” Vroeg ze heel spontaan aan hem.

Jimmy keek haar verbaast aan en reageerde nukkig: “Natuurlijk! Dat is toch mijn vak!” Ze schrok van zijn bitse directheid. Maar om de moed niet al in haar schoenen te laten zakken, probeerde ze het met de volgende zin van aanknoping: “Vergeef mij mijn domme vraag die ik aan uw stelde om de conversatie met uw te openen. Ziet uw, ik ben maar een ziekenverzorgster! Kan ik mijn fout nog herstellen door u een drankje aan te bieden?”

Jimmy lachte naar haar, nadat zij dit tegen hem had gezegd. Een vlaag van opluchting schoot er nu door haar lichaam heen. Er was nog hoop. En na een relatieloze periode van een aantal maanden. Was ze weer eens aan een nieuwe relatie toe. Ze wou ook wel weer eens een keer op een ander vlak goed lachen! Daar was ze wel aan toe na haar laatste liefdesfiasco. Want die klungel ging er immers vandoor met een ander!

Het meest lulligste eraan vond ze: dat haar ex-vriend nu lukraak er op los neukte met een of andere snol die verslaafd was aan de drugs! Zij ingewisseld, voor een junkie! Dat feit vond ze onverteerbaar! Maar het zei ook wat over het niveau van haar ex-vriend. ‘Zijn’ partnerstandaard moest dan wel erg laag zijn! Bedacht zij zich later nog toen ze de situatie een beetje kon relativeren.

Eenmaal aan de bar een spraakvermakelijker voor haar zelf en Jimmy gehaald, gooide ze al haar charmes in de strijd om zijn gunsten te winnen. Spontaan begon ze te praten over de 2 boeken die ze ooit eens van hem had gelezen. Persoonlijk vond ze zijn stijl van

schrijven verschrikkelijk, maar na maten ze hem beter leerde kennen in de kroeg, begon ze zijn stijl van vertellen meer te waarderen.

Ze begon in die tijd dat ze hem kende, zijn geestelijke pijnen leren te begrijpen. Het waren pijnen die hetzelfde waren als de hare! De eerste keer dat ze een boek van hem las, schrok ze van zijn zinnen die doordruipt waren van het cynisme en sarcasme. Zijn verhalen over het leven deden haar rillen. Zijn waarheden confronteerden haar met haar eigen denkwijzen! Toen ze het had gelezen zei ze tegen een vriendin van wie ze de boeken had geleend: “Deze man is zo hard, daar kan geen vrouw mee leven! Zijn denkwijze over de wereld doet ieder al rennen van ellende!”

“Hoelang kennen we elkaar nu al vanuit de kroeg?” Vroeg Jimmy opeens aan haar met een begeerlijke blik in zijn ogen.

De blik van intentie maakte haar verlegen. De laatste keer dat zij zich zo verlegen voelde was in de tijd dat ze nog verliefd was op haar ex.

“2 maanden geloof ik” Stamelde Nicotina zenuwachtig terug.

Glimlachend keek hij haar aan. Zijn blik leek met de minuut steeds verleidelijker voor haar te worden. Innerlijk smolt ze nu op dit moment voor hem. Ook al had ze ooit voor zich zelf afgesproken: ‘Om nooit meer zo snel toe te geven aan dat verliefde gevoel’. Bij hem gebeurde het!

Hij had iets over zich, dat haar hele starrengevoelsleven overhoop gooide. Of hij zich daarvan bewust was, daar kon ze tot nu toe voor haarzelf geen antwoordt opgeven. Ze hield het er voorlopig maar op, dat ze misschien wel zielsverwanten van elkaar waren. “Kom ik hard, gemeen of schofterig op je over?”

Ze keek hem even raar aan. En schudde gelijk ontkennend met haar hoofd. Hierbij realiseerde ze gelijk, dat de buitenwereld kennelijk al een beeld van hem had gecreëerd. Alleen maar door hetgeen wat hij schreef of produceerde voor de televisie en de radio. Hij had voor menig mens de reputatie van man die erg controversieel was. Hij was een luis in de pels van alles wat dubbel was in het land. Een man wiens kop ver boven het maaiveld uitstak. Normaal gesproken zouden de critici hem allang een kopje kleiner hebben gemaakt met hun zeisen van venijn. Maar bij hem was dat nog niet gebeurd! Kennelijk zaten er in zijn hersenspinsels, een kern van waarheid over het reilen en zeilen van de wereld!

“Nee, ik vind je wel grappig. Jij bent tenminste rechtdoorzee!”

De man van wie men alles kon verwachten glimlachte bij dit gegeven antwoordt. Hij liet nu zijn blik geen enkele keer meer van haar afdwalen. Nicotina begon nu

zenuwachtig te worden. Ze wist zich geen raad meer met zijn goedbedoelde gestaar. Ze probeerde zijn blik op alle mogelijke manieren te ontwijken, maar gaf op het laatst toe aan zijn overduidelijk wordende bedoeling.

Het was haar wel duidelijk. Hij wilde haar! En innig wilde zij hem ook!

“O, eindelijk je ziet me!”

Ze raakte even uit haar innerlijke gevoelsleven door de stem van Colette. Afgeleid daarvan keek ze even om. Ze zag hoe Colette zich als een gewillig puppy voegde in de open armen van haar verloren gewaande baasje. Het puppy danste en likte metaforisch gezien haar baasje. Ze keek het gedrag van haar vriendin even met leden ogen aan.

Waarna ze hetgeen wat ze zag weer snel van haar afzette. Zodat ze weer al haar aandacht kon focussen op Jimmy.

“Is de stelling waar, dat prestaties onderhevig zijn aan hetgeen wat je in je leven hebt meegemaakt?”

Verbaast keek haar beoogde liefdes target haar nu aan. Na een minuut van stilte reageerde hij op haar vraag: “Dat is een vooroordeel! Het heeft niets met mijn prestaties te maken!”

“O! Ik dacht het!” Zei ze enigszins verontschuldigend tegen hem.

“Maar hoeveel krijg jij wel niet voor je kiezen?”

Ze keek hem hierop met een serieuze blik recht in de ogen en antwoorde koeltjes:

“Veel! Heel ‘veel’, geloof me!”

Jimmy knikte begrijpend naar haar.

Haar gedachten gingen gelijk uit naar mevrouw Groenenveld. De vrouw die door haar ziekte zo lastig werd, dat er maar van hogerhand werd besloten: dat het, het beste was dat mevrouw doormiddel van medicatie plat werd gehouden. Nadat dat was gebeurd verviel de vrouw in coma. Toen ze daar haast niet meer uit terugkeerde, stierf de eens zo levenslustige vrouw heel langzaam. Op het laatst werden er bij haar nog medische drankjes toegediend om het stervensproces te versnellen en om haar een verdere lijdensweg te besparen. De medicatie diende zogenaamd om haar angst voor de dood te ontnemen! Nog altijd voelde zij haar hand, die in een snelle angstige reactie haar pols vast pakte, toen ze even uit medelij bij haar was. Op een gegeven dag toen haar afdeling onderbezet was, stierf de vrouw uiteindelijk eenzaam en alleen! Nicotina voelde zich net een beul toen ze de vrouw afdekte.

Lang leve de sedatie. Dacht ze nu gelijk weer heel cynisch.

“Wat ben je stil”

Nicotina lachte haar verdriet hierover even weg. En nam snel een slok van haar roesverwekkende drank om deze gedachte weg te drinken. Waarna ze een schuinoog richtte naar Colette. Maar voor haar bestond Nicotina niet meer. Zij was maar op een persoon gefixeerd. En dat was, Robbert! Voor de rest konden alle personen in de kroeg haar gestolen worden!

“Leuk hè, de liefde?”

Nicotina glimlachte cynisch naar Jimmy. Zij wist immers wel beter! En ze had geen zin om zich uit te wijden over de werkelijke gang van zaken tussen de 2 geliefden die elkaar meer pijn dan goed deden.

“Kom, laat ons gaan?”

“Waarheen?” Vroeg haar nog niet wetende maar er wel op hopen partner voor een nacht en misschien wel voor meer, wat verwonderd aan haar.

Nicotina lachte en antwoordde koeltjes: “Naar alles, wat beter is dan dit!”

“Mijn huis!” Antwoordde Jimmy in al zijn directheid.

Nicotina keek hem even verbaast aan. Inwendig was ze geschrokken van zijn spontane directheid. Maar in een flits van een seconde zei ze in een vlag van verstandsverbijstering: “Goed. Verras me maar eens in dat huis van je!”

Even schrok ze van haar zelf. Dit had ze nooit van haar zelf gedacht. Dat ik dit nog eens zou zeggen tegen een vreemde die ik slechts bewonder! Dacht ze nog heel snel bij haar zelf, toen ze bij haar zelf wist dat er geen weg meer terug was.

Jimmy lachte even toen ze dit tegen hem zei. Het was net of hij met deze lach non-verbaal tegen haar wilde zeggen: ‘Weet je het wel zeker!’

Hij had immers al in de kroeg een rare reputatie gekregen. Hij was voor de meeste kroeglopers een type man, waarvan je niet wist wat je aan hem had. De enen tong beweerde dat hij een liefhebber was van de perverse en extreme seks. Terwijl anderen tongen precies het tegenovergestelde beweerde! Voor hen was hij een romanticus die nooit en ten nimmer begrepen zou worden.

“Kom je?”

Nicotina knikte instemmend. Galant pakte hij haar hand vast. Even later liepen ze samen door de verlichte straten van het centrum van Haarlem.

“Woon je hier dichtbij?” Vroeg Nicotina wat nieuwsgierig aan hem.

Hij knikte. De cafés om hen heen waren stampvol. Het geroezemoes en de gespeelde muziek waren duidelijk hoorbaar voor hun en de andere mensen die net zoals hen tweeën buiten liepen.

Ze lachte even verlegen naar hem. Inwendig gierde de zenuwen nu door haar keel, maar andere kant leken vlinders rond te zweven in haar buik.

Nadat zij de rosse buurt van de stad waren ingelopen. Keek Nicotina wat verbaast om zich heen. Alles wat ze zag was nieuw voor haar!

“Loopt dit sneller richting je huis?” Vroeg ze hem al om zich heen kijkende in de buurt waar ze nog nooit van haar leven was doorheen gelopen.

Hij knikte enkele en alleen instemmend op haar vraag. Wederom keek ze wat in het rond. Ze zag dat de vrouwen van plezier lonkte naar de mannen die zenuwachtig opgewonden om zich heen keken, of er maar geen bekende van hen in de buurt te bekennen was. Met enig vooringenomen afschuw keek ze naar het geheel wat zich in zo'n buurt van lust en teleurstelling afspeelde.

Ze had over dit soort buurten een vooroordeel. Een oordeel waar ze niet van afweek. De mannen die er kwamen waren in haar ogen allemaal zielig, pervers, vies en daarbij waren het potentiële vreemdgaanders die hun vrouwen bedrogen. Hufters eersteklas die profiteerde van de ellende van de ander! Zij waren de lieden waaraan te danken was dat de vrouwenhandel zo floreerde in het land.

“Deze stad is vergiftigd!” Zei ze venijnig tegen Jimmy toen ze een man schuchter om zich heen kijkend een deur van plezier zag binnen gaan.

Hij keek haar raar aan.

“Moet je eens kijken!” Zei Nicolina meer dan gepikeerd toen het rode gordijn dicht werd geslagen door een jong Slavisch ogende vrouw.

“Wat is er? Je kijkt zo fel uit je ogen!”

“Zie je dat dan niet?” Siste ze gelijk naar hem terug.

Hij keek gelijk even haar richting op. Haalde zijn schouders op en zei heel nonchalant:

“Dat is normaal hoor hier in deze buurt!”

Hij keek haar even aan alsof ze van een andere planeet kwam. Hoofdschuddend wilde hij verder lopen. Maar Nicotina was niet meer te stoppen. Ze raasde maar door over hetgeen wat ze had gezien. Toen ze het gehele feministische vrouwenrecht erbij dreigde te halen, keek hij even verbouwereerd aan.

“Kind...,” zei hij op een geruststellende toon “...die vrouwen van plezier zijn soms meer feministischer dan jij in eerste instantie denkt!”

Bij dit gegeven antwoord keek ze hem raar aan. De woede over zijn afwijkende mening hierover borrelde spontaan in haar op. Het liefst wilde ze nu gelijk tot een woede uitbarsting komen. Haar gezicht liep langzamerhand rood van woede aan. Ze begon zich

in enen groen en geel aan hem te ergeren. Toen haar metgezel dat aan haar bemerkte zei hij op een hele koele toon tegen haar: “Tja ik woon eenmaal hier! Het is hier niet alleen maar een buurt van kommer en kwel, en van lust en genot. Hier wonen ook nog mensen die hier gewoon een huis hebben gekocht of gehuurd!”

Na deze woorden keek ze hem zwijgend aan. Haar stilzwijgen maakte hem zenuwachtig. “Zeg. Je denkt toch niet...”

Maar voor dat hij zijn zin kon afmaken zei ze met enige woede in haar stem: “Laat maar!”

“Ja, wat moet ik laten?”

“Laat maar! Dat zei ik toch al tegen je!” Reageerde ze nog feller dan ze in eerste instantie al op hem was.

Jimmy keek haar nu enigszins verbijsterd aan en vroeg heel adrem aan haar: “Zeg, ben jij op het werk ook zo!”

Nicotina keek hem geschrokken aan. Maar niet lang daarna zei ze meer dan assertief tegen hem: “Nee. Natuurlijk niet!”

Ze keek hem hierbij fel aan. Innig wilde ze nog naar hem schreeuwen: “Hoe haal je het in je hoofd omdat zeggen?”

Geschrokken keek hij haar nu aan. “Je vindt het toch nog wel leuk met me ondanks onze tegenstelling over dit onderwerp?” Vroeg hij nu met enige intonatie van angst in zijn stem aan haar.

Ze keek de gevreesde schoft van dubbele burgerlijke retoriek nu verbaast aan. Dit had ze nooit verwacht. Ze had nu eerder een woordelijke tirade van zijn kant verwacht. Een geciviliseerde scheld karbonade van verwijten. Die reputatie had ie. Daar stond hij bekkend om. Menig bekende en onbekende Nederlander had hij al woordelijk in een hoek gedrukt in een discussie om het gelijk.

Maar wat ze nu meemaakte met hem dat was nieuw voor haar. Weinigen zouden deze kant van hem ooit hebben gezien. Zijn opgebouwde imago had hem door de tijd heen getransformeerd in een totaal ander mens dan dat hij privé was. De confronterende persoon die men altijd kende van radio en tv was nu een veranderd in een onzekere man. Het leek wel of hij door haar toedoen door een emotionele metamorfose gegaan. Het resultaat daarvan stond nu voor haar. Hij was nu plotsklaps veranderd in een onzekere man die het lot van de liefde van een ander liet afhangen. En dat was een rare gewaarwording voor haar. Zou de enen helft van degenen die hem dan hebben gekend

dan toch gelijk hebben? Dacht ze nu stilletjes in zich zelf. Toen ze naar zijn gelaatsuitdrukking stond te kijken.

“Ach laten we de discussie maar vergeten!”

“Is goed” Zei hij enigszins opgelucht.

Na deze woorden vervolgde ze hun tocht naar het grote avontuur van de nacht.

HOOFSTUK 2

“Alles is weer goed tussen ons!”

Nicotina keek haar vriendin quasi vrolijk aan toen ze dit zei. Maar inwendig kon ze wel janken om deze woorden. Hoofdstuk 6 van het oneindige verhaal van Robbert en Colette zou dus nu beginnen. Een periode van euforie, valse hoop teleurstellingen en zij het niet meer, zou nu weer aanbreken. Dat betekende maar een ding. Ellende! Colette's ogen straalde bij deze woorden. Ze was weer helemaal in de zevendehemel. Vol van verlangen leek ze al weer uit te kijken naar de eerst volgende rendez-vous met haar luchtkastelenbouwer.

Nicotina keek even op haar horloge. De tijd gaf aan dat het bijna tijd was om naar haar werk te gaan. Even schoot de gedachte door haar hoofd heen van haar belevenis van afgelopen nacht.

Colette had er nog geen vraag over gesteld. Het leek wel of het haar totaal niet interesseerde! Ze leefde weer helemaal in haar eigen wereldje. En dat wereldje was, zoals ze nu wel van haar gewend was, heel egoïstisch!

Colette leek onderhand helemaal voor haar zelf te leven. Als Nicotina een 'hele' leuke avond had gehad. Wat meestal in hun jargon betekende; dat het meer was dan alleen maar een gezellig praatje en een borreltje! Dan wilde zij er ook haast niks van horen. Maar als zij wat had beleefd, nou, dan raakte ze er niet over uitgepraat! Ja, dat vond Nicotina echt een minpunt aan haar.

Maar omwille de vriendschap accepteerde ze het maar van haar. Ze beredeneerde het altijd maar zo voor haar zelf: 'Dat niemand perfect is, ook zij zelf niet!'

Maar er waren wel es tijden dat ze er stevig de smoor erover in had. Het egocentrische gedrag van Colette kwam haar soms de neus uit. Vooral als ze weer es vliegensvlug overschakelde naar een ander onderwerp als ze wat leuks aan haar aan het vertellen was. "Het is toch zo'n schatje" Zei Colette met een meer dan verliefde toon in haar stem tegen Nicotina die ongeduldig naar haar stond te luisteren.

"Zeg" Zei Nicotina nu maar om duidelijk te maken dat ze haast had. En om het nog duidelijker te maken staarde ze opvallend op haar horloge.

"Weet je wat hij laatst tegen me zei" Ratelde Colette door zonder er enig aandacht aan te besteden.

"Vertel het maar als ik terug ben! Oké?" Zei ze nu meer dan gehaast terug tegen haar.

Colette keek haar verbaast aan. Nicotina lette niet meer op haar verbaasde gezichtsuitdrukking en liep gehaast weg. Toen ze nog even omkeek, zag ze dat Colette

haar chagrijnig nakeek. Ze was kennelijk woest dat ze niet meer tijd bestede aan haar liefdesleven.

Dat is dan jouw probleem! Dacht ze nu bij haar zelf nadat ze de gezichtsuitdrukking haar vriendin in een oogopslag had gezien.

Op afdeling 'Rustroest' werd ze warm verwelkomd door Ada Vliegenvlug die net van een vakantie was teruggekeerd. Ze werd door haar in de verpleegpost overladen met thee en vakantie verhalen die heel snel en in een onnavolgbare volgorde aan haar werden verteld.

Kort daarna kwamen Leo Pamper en Carolien Vastendienst meer dan vermoeit het hoofdkwartier van de zorg binnengelopen. Beiden werkte nu constant samen sinds zij verliefd op elkaar waren geworden. Na heel veel gesmeek en gezanik van beide tegen de roosterindeler van het bejaardentehuis, ging de bezorger van eerlijke diensten overstag.

Tygo Baas kon de twee geliefden na vier maanden van argumenteren niet meer zien! Hij was de twee meer dan zat! Althans, zo had Nicotina het ooit eens gehoord van Colette, die het ooit eens in geuren en kleuren aan haar vertelde.

Na de overdracht ging Nicotina naar haar favoriete bewoonster, mevrouw van Dalsem.

In Nicotina's ogen was Van Dalsem een prettig gestoord portret. Ze had een karakteristieke kop met daarbij een guitige uitstraling. Eenmaal haar kamer binnengetreden zag ze tot haar verbazing dat haar hele kamer was versierd met pluchebeesten. Tijgers, panters en leeuwen in alle soorten en maten stonden overal gepositioneerd in haar kleine woonruimte. In eerste instantie lag Nicotina plat van het lachen. Van Dalsem keek haar alleen maar bedroefd aan. En zei op een timide toon: "Van mijn zoon! Moet je eens kijken! Hij denkt dat ik op deze manier mijn droomwens laat varen"

Na deze woorden keek de oude dame haar wanhopig aan. Maar plotsklaps leefde ze op als een ware revolutionair "Nou mooi niet. Ik ben niet gek!" Strijdbaar keek ze Nicotina hierbij nu aan. Ze had duidelijke de moed nog niet opgegeven. Haar droomwens zou in vervulling gaan. Of haar zoon het nu wilde of niet!

"Natuurlijk niet wijfie. Dat is hij!" Zei Nicotina meer dan meegaande in de waan tegen haar.

De oude vrouw lachte naar haar en kuste Nicotina spontaan op de wang. Met een glimlach op het gezicht verliet ze de kamer van Van Dalsem.

Ze had moeite om zich te concentreren tijdens de nodige dingen die zij in de diverse dossiers moest noteren. Jimmy had zich, meer dan ze zelf wilde, stevig in haar hoofd genesteld. En dat vond ze maar een raar feit. Het idee al, dat een persoon zoveel indruk op haar maakte op een bepaald vlak, deed de oude belofte die ze een tijd geleden aan haar zelf had gedaan nu helemaal op losse schroeven staan.

Na de laatste desastreuze affaire. Had ze keihard voor haarzelf gesteld dat ze nooit meer hals over kop verliefd op iemand zou worden. Maar de nacht die zij met hem beleefd had in zijn huis op het Goudsmidpleintje. Liet haar maar niet los. Nimmer was ze meerdere malen in een nacht zo goed klaargekomen als met hem. Hij had haar naar sterrenstelsels doen afreizen, waarvan ze daarvoor nog geen weet van had dat die bestonden. Nooit en te nimmer had ze ook maar een iemand op speciaal verzoek in zijn gezicht gespuugd, om daarna met de abstractie van haar eigen neusslijm op een dusdanige manier te worden bespeeld door de magische vingers, dat ze gillend op de bank ervan klaarkwam. Zoiets romantisch als dat, had ze daarvoor in haar tweeëndertigjarige leefentje nog niet meegemaakt.

Hieraan terug denkende voerde ze nu de alsmaar kwijlende mijnheer Minervus zijn dagelijkse griesmeelpudding. En hoe meer de oude man kwijlde. Des te meer zij terug dacht aan het op lichaamstemperatuur warmte zijnde slijm, wat hij met zijn vingers liefdevol uitstreek op haar rozenknop en vleeselijke bloembladen die de ingang naar haar heiligste der heiligste afdekte.

Zou die oude Herman Minervus vroeger ook zulke uitspattingen van lust hebben gekend? Dacht ze nu heel stout. Ze keek de man even goed aan. En schudde met haar hoofd. De hevig aan dementie lijdende oude man keek haar nu glazig aan. Waarna hij gulzig een hap nam van zijn pudding. Nee, nou misschien stiekem en in het geniep met een twintigjarige jongere minnares. Beoordeelde ze stilletjes, terwijl ze de oud ad interim manneker van menig scholengemeenschap aankeek. Want je weet het maar nooit met die kwart Duitser. Dacht ze nu stigmatiserend over de man die deels bloed door zijn aderen had kruipen van een volk dat zij van naturen verachte en minachten. Toen hij zijn laatste hap als hongerig kleinkind had weg geschrokt. Ruimde ze de dienplaat, waar zijn door de centrale keuken geleverde eten op had gestaan, op.

Waarna zij zich naar de verpleegpost spoedde. Alwaar Ada Vliegenvlug de asbakken al op tafel had gezet. Ook al klaagde haar collega niet zoveel over het te voeren rookbeleid in het verpleeg en deels verzorgingstehuis. Enig vorm van burgerlijke ongehoorzaamheid was haar niet vreemd. Ze mochten haar alles afpakken. Op haar

gewilde rokertje op zijn tijd dan na natuurlijk. Want de dosis nicotine was haar heilig, en de sigaret was haar tijdelijke Godheid die haar de dosis nodige rust gaf in de spaarzame pauzes die ze op het werk hadden.

Ze nam plaats in een stoel. Gelijk zette Ada haar vliegenvlug een kop Jasmijn thee voor haar neus. En terwijl dampende thee voor haar stond af te koelen, stak Nicotina met een zelfde tevreden gezicht als dat ze die had gehad in de nacht dat Jimmy free haar in seksueel opzicht meerdere malen bevrijde, een sigaret op.

Ze zag zich zelf in herinnering aan hem weer op dat bed leggen. Dat heerlijke waterbed van hem. Wat zo lekker meedeinde op de maat van hun liefdesspel. Nog nooit had ze het liefdesspel zo intens aan al zijn platheden, perversiteiten en ruigheden in al zijn essentie beleefd.

Die oude vastgeroeste maagd met haar bloementjes thee die zij altijd haar collegia voorzette, zou eens moeten weten wat zij allemaal in een nacht had meegemaakt en geleerd. Ja, vooral geleerd. Dat moest ze eerlijk toegeven. Hij was zoveel verder in dat soort zaken, dan zijzelf, dat het echt een van de leukste lesnachten van haar leven was geweest.

Colette zou braken van jaloezie als ze er de details ervan zou horen. Ja hij was een ware romanticus die het perverse naar een hoger romantisch plan trok. Hij wist van het platte iets heel moois en intiems te maken. Het ruigere bracht hij zo naar hogere sferen. Nog nooit was haar anus bereden door ook maar menselijke vleeskroket.

Maar hij had de eer, nam die eer zelfs. Hij zette haar maagdelijke intiemste zo pardoes en onverwacht op de steel van zijn liefdesbloem. Om zo, al zittende op de bank, haar op een zo'n dusdanige wijze te berijden. Dat haar darmen daardoor spontaan de ergste substantie aan overtollige vuilstoffen in halfvaste vorm over zijn vleeselijke zwaard looste. En toen hij haar liet kennismaken met zijn stuifmeel, werd dat door haar gelijk beloont met nog meer lichtbruinig en welriekend vuil, wat de weg naar buiten wist te vinden. Toen zij haar ontmaagde krokusopening losmaakte van zijn buigbare en zeer flexibele steel der liefde, ontdekte zij; dat zelfs zijn bovenbenen waren versierd met haar welriekende derrie.

Ja wat zou Vliegenvlug hiervan zeggen als ze dit aan haar zou vertellen? Nou haar reactie kon ze wel raden. Deze goedaardige spirituele bes, die met de dag van de ene naar de andere levensovertuiging sprong, zou hiervan spontaan moeten kokhalzen, om zichzelf daarna met een bittere galsmaak in haar mond te voorzien van een

kuisheidsgordel, die beide vrouwelijke lichaamsgaten zouden bedekken en beschermen voor menig menselijke vleeskroket.

De enigste die haar verouderde gaten van lust zou mogen beroeren met zijn liefdesstamper zou aan een goddelijke of profetische criteria moeten voldoen. Of het nu de gezichtsloze profeet Mohammed of de almachtige Boeddha was, dat maakte haar niet uit. Voor hen opende zij spontaan haar schoot. Dus de duivel of een van zijn gevallen engelen, die zijde aan zijde met hem streden tegen de legioenen van God, omdat diezelfde almachtige niet wilde dat zij de liefde zouden bedrijven met de vrouwen, maakte dus ook nog een kans bij haar.

Ja Vliegensvlug was in dat opzicht, een ware bruid van de religie. Een maagd die zo gauw als zij in de hemel of hel zou zijn beland, haarzelf zou ontpoppen tot een alles doende sloerie voor die ene speciale profeet of gevallen engel.

“Die anti-rook maffia kan de pot op met zijn rookvrije werkplekken”, hoorde ze Vliegensvlug mopperen.

Ze nam een slok van de jasmijn thee. Sloot haar ogen even en dacht even aan alles wat men in ‘Het veelvuldige Vaasje’ beweerde over Jimmy. En de verhalen die deels over hem te ronden deden, klopte dus.

Het was nu dan wel de dag na gisteren. Maar voor haar gevoel voelde leefde Nicotina in het gisteren. Het enige wat haar nog realiteitszin gaf, was de directe harde realiteit van het vandaag. Ze keek de geitenwollen sok aan en knikte meegaand met haar hoofd.

Maar voordat ze ook maar de kans kreeg om zichzelf weer in de wereld van gisteren te wanen werd ze hard uit die voorgenomen schijnrealiteit gehaald, omdat de alarmpieper afging. Ze keek snel wat voor kamer nummer het ding aangaf.

“ Het is weer es bal met de heer Otomaan”

Haar oudere collega keek even met ogen wanhoop omhoog. Nicotina doofde snel haar sigaret en stond op. Wetende bij haarzelf dat dit weer een energieverneukend klusje zou gaan worden voor haarzelf en Vliegensvlug. Het was immers de laatste twee avonden altijd wel raak met deze ernstig dementerende man van Turkse afkomst, die zich onder het mom van intergratie al midden jaren zestig van de vorige eeuw, zich heeft laten bekeren tot het christelijke geloof. Qua dat begrip, was hij zijn tijd ver, maar dan ook heel ver vooruit. Want hij behoorde tot de eerste gastarbeiders van het land. En de begrippen inburgeren en intergratie bestonden toen nog geen eens.

Maar nu hij noodgedwongen was opgenomen op de gesloten afdeling ‘Verroest maar in alle rust’. Was geen geranium meer veilig voor zijn eeuwige trek in een lekker snack en waren alle plantenbakken door hem in die tijd al gedegradeerd tot openbaar toilet.

Maar het alle ergste van zijn hervonden kindsheid was. Dat de man de ene dag de fundamentalistische leer van Islam predikte, terwijl hij volgende dag net zo strikt en streng de leer van de Joods Christelijke God door de rondlopende gang van zijn afdeling verkondigde aan alles en iedereen.

En ja qua dat kon je niet zeggen, dat hij er iedereen mee lastig viel. Want al de bewoners daar op die afdeling waren zo dement als het maar kon. En hadden een korte termijn geheugen als een vergiet. Dus kon hij ze tot aan vervelens aan toe van het verplegend personeel aldaar, ze wel tien keer hetzelfde prediken op een dag, vergeten deden ze het toch, op de medewerkers dan na natuurlijk.

Eerlijk gezegd werd die heiligboek verwisseling natuurlijk in stand gehouden door het personeel zelf. Want vijftig procent van het personeel aldaar was orthodox fundamentalistisch Moslim, terwijl de andere helft dat niet was. Dus het was maar net welke wind er op die dag waaide. En uit een vorm van politiekcorrecte angst bij de ene helft van het personeel, werd dat punt van verwisseling nooit tot een agenda punt gemaakt voor de teambespreking.

Ze waren daar op die afdeling uit politiek correcte angst voor de andere helft zelfs zo vooruitstrevend tolerant, dat in burka gehulde vrouwen en mannen in Jabala gewaad gewoon als collega werden getolereerd. Suikerfeesten die drie dagen duurde, waren daar sinds een paar jaar zeer gewoon. En er gingen zelfs stemmen op om de jaarlijks terugkerende Sinterklaas, kerst, pazen en pinkster feest af te schaffen, omdat deze feesten als heidens werden ervoeren door de orthodox fundamentalistische Islamitische helft van het personeel.

Toen ze naar de afdeling liepen. Zong Nicotina heel zachtjes: ‘Ik zie alleen je ogen, de rest is bedekt met cultuur, waarom maakt je islam mijn leven zo zuur, O Fatima, fuck de Koran, o Fatima, o Fatima’

En terwijl zij dit refreintje van La Vie de Bohème zachtjes zong. Bemerkte zij dat Ada haar geschokt aankeek. Eigenlijk was ze hiermee door dit te zingen vergeten, dat die spirituele muts zo politiekcorrect was als het maar kon. Maar het kon haar niet deren. Zij was dat totaal niet. Ze begreep er ook niks van dat die modegril, om het probleem maar uit lieve vrede niet te benoemen, zo in was geworden. Ze konden haar dan opdat gebied ‘rechtlijnig’ of erger, ‘populistisch’ noemen, maar ja, recht was bij haar recht en

krom was bij haar krom. En dat had niets met huidskleur of geloof te maken, ieder droeg voor haar dezelfde spreekwoordelijke monnikenkap. En iedereen kon naar haar mening zeggen wat hij of zij wilde zeggen. Zolang het maar in haar straatje paste. Want qua dat leefde er in haar een grote contradictie.

Ze was zo dubbel als het maar kon. In het kader van werk was ze nergens vies van, ook niet qua seks maar daarbuiten om, leek het soms wel of ze overmand werd door een vorm van smetvrees die steeds erger leek te worden. Ook daarin vierde de dubbelheid bij haar hoogtij. Ze troostte haarzelf maar met het feit dat al haar collegia hier, op geen enkele uitzondering nageteld, stuk voor stuk, vaten vol tegenstrijdigheden waren. Ze moest nu met een vrouw, die met de tijd vaker van een spirituele levenswijze verwisselde dan mijnheer Ottomaan zelf, deze man kalmeren in zijn drift om mensen kennis te laten maken met 'het' geloof van de dag.

En aangezien de vorige shift daar bestond uit twee zeer gesluierde vrouwen waarvan alleen maar de ogen zichtbaar waren, kon ze al op haar vingers natellen wat voor geloof er nu zou worden gepredikt aan de twee nieuwe uitzendkrachten, en de nog wakker zijnde bewoners op die afdeling.

In de verte hoorde ze hem al schreeuwen: “ O wisten de ongelovige maar de tijd wanneer zij niet bij machte zullen zijn het Vuur van hun gezicht of hun rug te weren en niet zullen worden geholpen!” Waarna hij er vurig als hij nu was over deze uitgesproken zin er achteraan predikte: “Neen onverwacht zal het hen achterhalen en het zal hen verbijsteren: en zij zullen niet bij machte zijn het te voorkomen noch zal hun uitstel worden gegeven” (Al-ANMBI'JAA soera 39 en 40)

Hm. De leer van Allah is waarlijk barmhartig en vergevinggezind voor zijn naaste die niet in zijner leer gelooft. Zijn heilige woorden zijn met een zelfde angst en bangmakerij doorspekt als die van de Joods Christelijke God. Hel en verdoemenis staan waarlijk centraal in deze religie die van zich zelf claimt dat deze liefdevol en vredelievend is voor zijn naaste medemens. Dacht ze stilletjes.

Stilletjes gniffelend zag ze in gedachte. Hoe de door een zonnesteek getroffen en zeer verwaasde profeet Mohammed dezen zelfden zinnen van bangmakerij uitsprak tegen de zesjarige Aisia Die hem na het uitspreken van deze woorden heel angstig aankeek, om daarna de eerste beste doek over haar liefelijke onschuldige gezichtje te trekken, om daarna snel een scheur in de alles bedekkende doek te maken, zodat ze nog wat kon zien, alvorens ze met deze aan een hoge mate van Goddienst waanzin lijdende man meetrok naar zijn tent in de dorre woestijn.

“We hebben alles geprobeerd, maar we krijgen die man niet rustig” zei een van de twee tijdelijke krachten tegen Vliegensvlug.

Hij keek haar hierbij angstig aan. De angst om een slechte referentie bij zijn uitzendbureau hiervoor te krijgen was van zijn gezicht af te lezen. Nicotina ontwaarde een zelfde angstige blik op het gezicht van de andere uitzendkracht. Die laatste had het persoonlijke dossier van mijnheer Otomaan wel in zijn handen. Maar helaas voor hem en zijn collega, stond daar de juiste wijze van optreden in dit soort situaties er niet in genoteerd. Aangezien de Orthodoxe fundamentalistische Islamitische tak van het personeel aldaar - die naar de mening van Nicotina en drie van de vijf personeelsleden van die afdeling met een niet islamitische achtergrond, enigszins toch wel op geradicaliseerde trekjes waren te betrappen- het niet wilde, dat het in zijn behandelplan kwam te staan.

Hun argument was dan ook. Dat het ingrijpen hiertegen een van de meest fundamentele peilers van de Nederlandse grondwet onderuit haalde. Namelijk de vrijheid van Godsdienstbelijdenis. Maar dubbel als ze hierin waren, snoerde zij diezelfde man de mond, als hij het joods Christelijke geloof verspreide op de afdeling als zij dienst hadden, omdat het naar de maatstaven van hun Orthodox fundamentalistische Islamitische cultuur, een doorn in het oog was, als er in hun land van herkomst een ander geloof dan de islam werd gepredikt. De dames en de heren kwamen dan ook allen uit landen zoals Iran, Koeweit en Saoedi-Arabië.

“Waar is mijnheer nu” vroeg Nicotina aan een van de uitzendkrachten.

“In huiskamer nummer een”

Gelijk liep ze erheen. Eenmaal daar aangekomen, was ze net getuigen hoe de man gehuld in een Jaballa, die hij een aantal dagen daarvoor van een mannelijke medewerker uit Koeweit had gekregen, tekeer ging tegen een vrouw.

“Jij ongesluisde hoer!” Gilde hij in ontzetting tegen haar.

De vrouw keek niet op. Totaal in eigener wereld verkerende, ging ze door met waarmee ze bezig was, het aaien van een pluche knuffelbeest. Als je door haar hoofd kon kijken, dan zou je denken dat deze vrouw zich weer een onschuldig kind van vier waande. Of, dat ze dacht dat het knuffeldier van stof, haar reeds lang gestorvene schoothondje was. Het was ook de rustigste vrouw van de afdeling. Ze was in ieders geval niet een weglooptertje die je dan ergens in de buurt moest zoeken. Maar nu die man zo stond te krijzen naar haar, kon dat nog wel es veranderen. En voor het geval dat haar rolator ook toe was aan een chip die weglopen moest tegengaan. Greep Nicotina gelijk in.

“Mijnheer Ottomaan”, sprak ze hem vermanend toe, terwijl ze voor hem stond.

De man keek even op naar haar. En geprikkeld als hij nu was in zijn rol als imam. Keek hij haar venijnig aan. En wees gelijk naar haar hoofd, als teken dat ze geen haar of gezichtsbedekkende sluier droeg. Meteen hield hij de voorkant van de Koran voor haar gezicht en wees met een vinger van zijn andere hand op het geschrift. Waarna hij er vurig als hij nu was in zijn godsdienstige toorn er mondeling aan toevoegde: “Jij bent een slechte vrouw”

Ze knikte en cynisch als ze nu was, bedankte zij hem voor het compliment. Waarna ze hem weer bestraffend aan keek. En zich stilletjes voorbereide op nog meer voor haar overkomende vrouw onvriendelijke opmerkingen.

“Jij nog hoop hebben op een huwelijk”, schreeuwde de man naar haar.

Ze knikte beamend. Hierop keek hij haar venijnig aan en wees haar weer op het punt dat ze geen bedekkende kleding droeg die haar haren bedekte en haar daarmee beschermde voor de het onvoorspelbare gedrag van de man, die daarmee zag dat ze open stond voor verleiding. Stilgevallen keek ze de man aan.

“Jij net zo slecht als die vrouw” zei hij tegen haar, terwijl hij de zesentachtig jarige vrouw aanwees.

“Maar zij heeft toch geen hoop op een huwelijk meer. Of er moet hier nog een mijnheer zijn op de afdeling die graag met haar wil trouwen, maar vooralsnog bent u de enigste man hier”, zei ze nu op een rustige toon tegen hem

Hij keek haar even aan. Hief zijn wijsvinger op en sprak haar op een leraarachtige toon toe: “Bejaarden vrouwen die geen hoop op huwelijk koesteren- op haar rust geen schuld als zij zich zonder haar schoonheid te tonen zich van hun kledingstukken ontdoen”

Nicotina glimlachte even naar hem. Tuk, ze had hem nu beet. Zijn eigener woorden ontcrachte nu zijn onterechte godsdienstige razernij naar de bejaarde vrouw toe. Maar voordat ze dat kon zeggen, zei hij er gelijk erachteraan: “Maar als zij zich inhouden is dit beter voor haar, Allah is Alhorend en Alwetend. Dat alles staat hierover geschreven in An noer soera 60”

Alles wat hij ooit had geleerd op de Koranschool in Turkije kwam nu spontaan bij hem naar boven.

De jonge zieken verzorgster keek even moedeloos omhoog. Wat kon ze hier tegen inbrengen. Ze kon wel gaan roepen, dat deze soera, of hoe ze zo’n vers dan ook mogen heten, wel heel erg dubbel en vrouw denigrerend was. En dat het nog geen eens zeker was dat deze vers was uitgesproken door de analfabetische Mohammed, maar dat deze

eerder in latere stadium na zijn dood en het belanden in een anoniem en nietszeggend graf was opgepend door een zeer gefrustreerde sik, die dit zich maar al te graag liet voor dicteren door drie andere zeer gefrustreerde sikjes. Omdat deze misschien wel heel verbolgen waren over het feit, dat die vrome roerganger van de islam er veertien vrouwen erop na hield, in tegen stelling tot zichzelf en de rest van zijn knoklustige volgelingen die karavaan na karavaan beroofde en zijn karavaanbewaarders over de kling jaagde in de naam van Allah, er maar vier vrouwen op mochten nahouden; onder het voorbehoud natuurlijk, dat die vrouwtjes bekeerd waren tot de islam, zo niet dan werden ze gewoon gezien als oorlogsbuit en mocht je deze seksueel misbruiken na eigener goeddunk in oorlogstijd.

Maar als ze dat zou zeggen. En het zou maar es uitlekken. Dan had ze een grootprobleem met de orthodox fundamentalistische islamitische tak van de afdeling. Voor hen was zij net zoals de rest van de niet hoofd of sluier dragende collega's, een ongelovige, die zij maar als een doorn in het oog moesten accepteren zonder dat ze mochten schreeuwen, dat ieder die niet in de Islam geloofde een belediging voor de religie en zijn heiligboek was.

In het ergste geval kreeg ze met het uiten van deze mening ook nog es een proces wegens discriminerende uitingen aan haar broek gesmeerd door een of ander politiekcorrect anti-discriminatie bureau. Onder het mom belediging van geloof, of zoiets. Ja in deze maatschappij wist je het toch maar nooit, dacht ze nu stillletjes. Qua dat vond ze het anno nu allemaal zo doorgeschoten als de pest.

En in die gedachte stond ze niet alleen. Jimmy dacht daar ook zo over. Sterker nog. Die zei gewoon recht voor zijn raap wat hij ervan vond. Zo verkondigde hij eens tegen een gemeentelijke ambtenaar van de sociale dienst. Dat er in elke ambtenaar die bij die dienst werkte wel een kleine Eichman schuilde. Een perverseling die er van genoot dat zij de kunst van het systeem van alles registreren en mensen naar ambtelijke regels klem zetten in al zijn perfectie hadden weten te verbeteren, ten opzichte van de Nazi's Geschrokken had de man hem aangekeken.

En daar stond ze dan, dacht ze nu. Een beetje zinloos politiekcorrect te bekvechten met een totaal dolgedraaide man. Opeens voelde ze een hand in haar zijde. Ze werd ruw opzij geduwd. Voordat ze ook maar kon omkijken kreeg ze een zijde blauwe hoofddoek in haar handen gepropt.

“Hier doe dat ding om je hoofd” Fluisterde Vliegenvlug haar toe.

“Aan mijn nooit niet”, briepte Nicotina gelijk terug.

Vliegensvlug keek haar gelijk venijnig aan en siste haar even venijnig “Fasciste” toe. Toen zij haar oudere collega verbaast aankeek ten aanzien van wegen deze vriendelijke stereotypering, zag tot haar verbazing dat zij al een hoofddoek droeg. Daarbij had miss spiritueel uit voorzorg maar fluwelenhandschoentjes aangetrokken, zodat ze hem letterlijk en figuurlijk met fluwelenhandschoentjes naar zijn kamer kon begeleiden. “Mijnheer Ottomaan. Voldoe ik zo aan de regels van u zeer liefdevolle en zeer tolerante gespreide leer van de zeer wijze, liefdevolle, respectvolle en zeer oprecht eerlijk zijnde profeet Mohammed, vrede zijde met hem? Want dit predikte de altijd naar anders gelovende liefdevolle profeet Mohammed, vrede zijde met hem, in Al-AHZAAB soera zestig. U kent die woorden van de profeet Mohammed toch nog wel? En o ja, vrede zijde met hem”

De man keek haar verbouwereerd aan en schudde ontkennend met zijn hoofd. Nicontina moest hier wel om giechelen. Stond ze daar een man te kalmeren omwille het gekrijs om een hoofd of hele lichaamsbedekking en dan baseerde hij het maar op een voor haar zeer vrouw onvriendelijk overkomenden vers. Langleven de heerlijkheden van de dementie en dat hij die verzen weer snel mogen vergeten, vrede zijde met korte termijngeheugen. Dacht ze cynisch.

“Nou dan zal ik u die zeer mooie vers vertellen, terwijl uw rustig met mij en die Kufar meeloopt naar u kamer”

De man knikte instemmend. En liep als een gehoorzaam kind met de twee zusters mee. “O profeet! Zeg aan uw vrouwen en uw dochters en de vrouwen der gelovigen dat zij een gedeelte van haar omslagdoeken over haar (hoofd) laten hangen. Dit is beter, opdat zij worden onderscheiden en niet lastig worden gevallen. En Allah is Vergevensgezind, Genadevol”

Met grote ogen keek de jonge ziekenverzorgster haar oudere parttime collega aan. Maar gelijk ging er bij haar een lichtje op. Als ze niet meer lastig wou worden door opdringerige mediteriaanse gastjes in de kroeg, dan zou ze een hoofddoek moeten dragen. Dat was het teken voor hen dat ze haar niet mochten verleiden en achter haar rug om of in haar gezicht, om geen enkele aanwijsbare redenen mochten uitschelden voor ‘hoer’. Bespuugd zou ze dan ook nooit meer worden. En dat had ze ook wel es zonder een ook maar aanwijsbare reden meegemaakt. Maar aan de andere kant was het natuurlijk een capitulatie van hier tot en met Tokio aan die zelfde gastjes. Ze schudde haar hoofd even en dacht cynisch. Ja politiekcorrect blijven, vooral politiekcorrect blijven en maar spreekwoordelijk knuffelen die gasten.

HOOFDSTUK 3

“Doe mij nog maar een rosé”, riep Nicotina al zittende op het terras van ‘Het kartonnen kaartenhuis’ Jimmy nog na.

Hij keek lachend achterom. Knikte en liep ombekommert met zijn brandende sigaret zijn stamkroeg binnen. Ja elke stad kende wel zijn burgerlijk ongehoorzame zelfstandige horeca ondernemers, dacht ze nu lachend. In dit café wat merendeels werd bezocht door de Haarlemse kunstenaars scene en de plaatselijke nouveau rich van de stad, werd er gelukkig ondanks de Europese regelgeving vrolijk doorgepakt. Dacht ze nu terwijl ze een sigaret opstak.

Het lijflied wat de kroeghouder zijn vaste gasten dan ook voorhield was dan ook volgens de uitleg van Jimmy; liever feestend de nek te worden omgedraaid, dan in een doodsstille kroegruimte met zijn markante kop onder den tap financieel ten onder te gaan.

Hier, zat ze dan, in een van de meest toonaangevende kroeg van de stad. Dacht ze nu meer dan tevreden voor zich uit sturende. Op een spreekwoordelijke steenworp van de Grote Sint Bavo en zijn om het uur tot vervelens aan toe luidende Damiaantjes, werden hier de filosofische kunstzinnige dingen van het leven besproken onder het genot van een drankje, door de meest besproken en in hoogaan zien staande mensen van dit provincie stadje- dat de allure had van een middelmatig middeleeuwsslaapstadje waar geen normaal mens dood gevonden zou willen worden door zijn nabestaande. Nou ja, één drankje. Dacht ze. Na al die verhalen van Jimmy. Kon je gerust zeggen: “Onder het genot van een heel vat, of een fles met een vloeisof die meer procenten aan alcohol bevatten dan een biertje van tien procent!”

En als je daarbij ook nog es de geestverruimende beneveling van een blow erbij op telt, dan waren dat wel hele zware en serieuze gesprekken die zich daar op een hoog academisch niveau afspeelde.

Ze keek haar ogen uit. De ziekenverzorgster kon er nog niet over uit. Zij hier in de tent der tenten. Ze liep er wel es langs en het eerste wat haar opviel was, de loungeachtige ambiance die deze tent uitstraalde.

Naast haar zat een stel. Kennelijk waren dat vaste klanten hier, want de bestellingen werden af en aan naar hen gebracht door een serveerster. Deze bleef ook maar heen en weer voor ze lopen. En als ze maar net weg was, werd ze weer net zo hard teruggeroepen voor de volgende bestelling door het stel, die ze bij voornaam wist te

kennen. Het arme schaap met een modellen uiterlijk liet het niet merken, maar toen Nicotina es goed naar de mimiek op haar barbie popachtige gezicht keek. Straalde dat maar een ding uit; ze werd horens dol van deze gasten

Het was de eerste mooie dag van de maand. Ze voelde zich meer dan gelukkig. En juist op het moment dat zij zich geheel wilde over geven aan een deken van gelukzalig gedweep, werd ze ruw uit dat specifieke gevoel gehaald, door een voor haar bekend in de oren klinkende vrouwelijke schreeuwende stem.

“Je hebt me mijn show ontnomen, klootzak”

Iedereen leekt nu wel gewekt te zijn uit zijn of haar belevingswereld. Ook degene die knetter stoned naar de dingen des levens zaten te kijken die aan hen voorbij trokken in de Damstraat, waren gelijk uit hun roes gewekt en hadden daarbij geen suikers of vitaminen meer nodig om weer enigszins bij positieven te komen.

“Ja en vooral doorlopen hè, vuile hufter dat je er bent. Altijd de makkelijkste weg nemen als het moeilijk wordt, dat was altijd wel een specialiteit van jouw. Smerige alles wat een gat hebbende neukende kankerhond”

“Wie is dat toch, die stem komt me zo bekend voor”, fluisterde Nicotina nu heel zachtjes in haar zelf

En terwijl ze naar deze op hoog niveau staande academische woede uitbarsting luisterde, zette Jimmy haar het glas rosé naast haar neer. En ging met een brede glimlach op zijn gezicht naast haar zitten en nam een slok van zijn wodka lime.

“Er is weer es wat opschudding in het tentje van de geslaagde mensen”, zei hij nonchalant, alsof het in die tent de gewoonste zaak van de wereld was. Voordat ze ook maar aan hem kon vragen wie die vrouw nu was die zo te keer ging, bood het antwoord zich al aan, aan haar. Opeens zag ze Lisalot Springveer met een woest gezicht naar buitenkomen. Uit haar oren leek wel stoom te komen. Zo woest was ze. Nog nooit, maar dan ook nog nooit. Had Nicotina deze presentatrice die haar bekendheid dankte aan de televisie show ‘Vergeef mij me zonden en pak deze bloemen aan’ zo kwaad gezien. Degene met wie zij nu mot had, moest haar nu zelf met de camera op de snoet en al zelfpersoonlijk een bloementje geven.

“Ja. Ho eens even, blijven staan jij”, riep er nu ook een voor Nicotina bekende mannelijke stem haar na.

Het was de televisies best bekeken misdadjournalist, Dracul Grijs, die met zijn programma ‘In nevelen gehuld’ de andere twee concurrenten Maxi Gladjanus en Dolce Koerier de loef afstak. Dat kwam mede door, dat bij Gladjanus de geïnterviewden

meestal een paar uur na hun televisie bekentenis een gewelddadige dood stierven, wat als resultaat had; dat geen enkel wel denkend top crimineel met een gemis aan een zelfmoordwens bij hem uit de school wilde klappen. En bij Koerier was het gewoon de ellende, dat hij zelf voor geen eurocent te vertrouwen was.

“Ja wat wil je nou weer met je vrome rotporem, smerige hoerenloper dat je er bent”, brieste Springveer hem nu venijnig uit de ogen kijkende toe.

“He ik moet toch ergens mijn info verzamelen. Dus dat is op journalistieke basis, zie jij maar es het tegendeel te bewijzen, want dit is pure laster. Ik hou van mijn vrouw... en me minnares en me tweede minnares en eh..”

Stilletjes telde hij voor hun ogen op zijn vingers hoeveel minnaressen hij nu in totaal had. En tot verbazing van alle terraszitters, wist hij het niet meer. Bij dertig vingertellen stopte hij er mee en keek beschamend om zich heen. Het was nu pas bij hem doorgedrongen, dat hij er niet alleen stond met Springveer.

“Jezus man wat ben jij toch een lul”, schreeuwde ze hem nu toe.

“Ik heb jou er ook bijgeteld hoor”, klonk het nu van zijn verontschuldigend.

Nadat gezegd te keek hij haar beschamend aan. Ook op het gezicht van Springveer was nu ook een blik van pure schaamte te bekennen, terwijl ze wat zenuwachtig keek naar de aanwezigen op het terras.

Toen ze Jimmy zag vertrok haar gezicht helemaal. Nicotina keek haar date vreemd aan. Maar voordat ze hem wilde aanstoten om aan de weet te komen, waarom ze hem zo angstig aankeek. Keek Springveer hem streng aan en legde een vinger op haar mond. Jimmy knikte bedeed. Maar toen hij Nicotina aankeek ontwaarde zich een glimlach op zijn gezicht.

“Dictafoon” fluisterde hij.

“Maar je moet mij niet de bal toespelen als hij niet terecht is, want welke succesvol presentatrice kondigt er nu op het huwelijk van de topcrimineel Arno Slinks de artiesten aan. En geeft hem ook nog eens tijdens een onbewaakt moment tussen de coulissen, een orale beurt van heb ik jou daar? Dat ze nu nog op de coulisse gordijnen de spermavlekken van hem vinden”, snauwde Dracul, Springveer nu toe

“Politie”, gilte Springveer terwijl ze tegelijkertijd het op een lopen zette.

“Was dat hun idee?” Riep de misdadjournalist haar na, waarna hij haar achterna rennend en al erbij riep: “Nou, kom op, vertel, was dat hun idee?”

“Ja je hoort hier nog es wat”, zei Jimmy met een glimlach op zijn mond.

Met een meer dan tevreden gezicht tuurde hij even naar het lente zonnetje en nam nog een slokje. Alsof er helemaal niks was voorgevallen sloeg hij nu een arm om haar heen. Omdat de commotie nu voorbij was, verviel iedereen in hetgeen wat hij of zij daarvoor deed.

Het stel wat naast haar zat riep voor de zoveelste keer binnen een korte tijd de serveerster. Met een gemaakte glimlach op haar gezicht kwam ze wederom weer naar hen toestappen om de bestelling op te nemen.

“Zie je die stille gast daar zitten” zei Jimmy wijzend naar een alleen zittende man.

Ze knikte en legde haar oor te luister.

“Altijd alleen die man, stil, doch door zijn niet zichtbare aanwezigheid altijd aanwezig. Maar als hij spreekt, verlaten er alleen maar wijsheden zijn mond, met zijn ogen wekt hij vertrouwen en versiert hij elke vrouw, iedereen kent hem, maar voor iedereen is hij een groot mysterie dat niet ontrafelt kan worden door zijn geslotenheid”

Hij had het nog geen eens gezegd of er ging al een vrouw naast hem zitten. De man wierp zijn oog op de serveerster die gelijk op zijn non verbale reactie anticepeerde.

Nam zijn bestelling op en liep met een schuinoog werpende op het stel wat haar letterlijk en figuurlijk het heen en weer liet krijgen naar binnen.

Aan de lucht te zien begon het weer zich te betrekken. Boven de Bavo ontwaarde zich een donkeren wolk. Het had iets Michanceloachtigs, want de hand van God kwam nog net niet door de wolk heen, maar het geheel leek er wel op. Vooral toen er plots uit de wolk een bliksemschicht kwam, die windwijzer van de kerk raakte. Maar ondanks de inslag die waarlijk van hoger af ingegeven leek te zijn, als wraak wegens het verraad wat deze kerk tijdens de tachtigjarige oorlog had gepleegd, jegens de katholieke leerstoel van de inquisitie- door het huis van God te veranderen in een huis voor de heidense protestantse hol- bleef de koperen windwijzer ongeroerd staan, zoals die daarvoor altijd al had gestaan.

Haarlems bekendste reformand dominee Ampzich zou bij deze aanval van hoger af woest naar buiten zijn gerend om zijn Heer zonder ook maar een buitenlands leenwoord te gebruiken, te vervloeken.

Maar met de wind die ineens een orkaanachtige kracht kreeg, zou hij zich vasthoudende aan het monument van Lennard Nijgh, zich radeloos bij zichzelf hebben afgeraagd; welke Heer hij nu eigenlijk diende, als hij op de zondagen zijn preken van hel en verdoemenis uitsprak tegen het zondaarsvolk, dat uit angst voor de eeuwige kwellingen in de hel trouw naar het huis van de liefdevolle onderdrukking trok.

Het terras stroomde in een windvlaag leeg, iedereen trok naar binnen om aldaar veilig achter de ramen de werken van de natuur te aanschouwen. Ze zagen hoe mensen buiten zowat omwaaiden.

Legen plasticzakken en blikjes rolden en vlogen langs het raam, zodat de mensen het idee kregen dat al het Haarlemse straatvuil in het Spaarne zou belanden. Waar eens in de gouden tijden van de VOC de koopvaardij schepen vrolijk rondvoeren om hun ladingen af te leveren aan menig koopman die aan het water een pand met een pakhuis bezat, datzelfde water leek nu te veranderen in een ordinaire dumpplaats voor al het rondslingerend vuil.

Aan de bar zag Nicotina een man zitten met een gezicht dat deed vermoeden dat hij binnen een paar uur tijd tijdens een krediet crisis al zijn geld had verloren aan een onrendabele bank, en met zijn laatste geld zijn wanhoop en bijkomende innige crisis zat weg te spoelen met whisky. Hij was ook de enigste bezoeker in de kroeg die er met een kop zat die onweer leek uit te stralen. Als hij nu naar buiten ging en hij zou daadwerkelijk bliksemstralen kunnen uitzenden met zijn handen net zoals de donder goden Jupiter en Zeus, dan zou hij op zeker die windwijzer van de Bavo er met successie er hebben afgeknald.

Maar aangezien hij dat niet kon. Bleef hij rotsvast met een houtenkop standvastig zitten waar hij zat. En enig begrip van de caféhouder leek hij ook al niet te krijgen. Die had kennelijk zijn oude beroep als zielenknijper voor eeuwig in de ijskast gezet. En opende deze ijskast alleen nog maar voor een goede fles wodka die hij zijn klanten met een vaste regelmaat voorzette in combinatie met een fles limoen.

Naast dat gezellige heerschap zat een vrouw. En zij kwam weer over op Nicotina als een zenuwen pees eerste klas. Ze zag er trendy uit, haar I-Phoon trouwens ook. Het was het nieuwste van het nieuwste wat ze voor haar had liggen. Maar met de regelmaat van de klok, om de twintig seconden wel geteld, tuurde ze naar het ding wat stil voor haar lag en geen enkel teken van leven scheen te geven, en dat was volgens Nicotina nu juist het teken dat zij nodig had om te bedaren.

Nicotina vond het een grappig het een grappig stel om te zien. En als het een stelletje was in het echt, dan hadden ze het echt met elkaar getroffen en zouden zij met verve hun vijftiengste trouwdag ooit nog es vieren.

Ja en daar ging de stelling van haar dus weer op. Waar je professioneel mee omgaat, word je privé verder mee besmet. Had de man daar in de tijd als zielenknijper alleen maar aandachtbehoevende aan de pillen zijnde verslaafde mannen en vrouwen voor zijn

neus die bij hem zijn verhaal deden, had hij anno nu daarvoor in ruil gekregen; aan de alcohol zijnde verslavende mannen en vrouwen die ook wel aandachtsbehoefstig waren, maar niet altijd op zijn luisterend oor konden rekenen.

Ietsje verderop stond een man die volgens de verhalen van Jimmy ook wel smalend door menigeen ‘zaadje’ werd genoemd. Niet omwille de capaciteit van zijn succesvolle en zeer vruchtbare zaadlozingen, maar gewoon, omdat hij een van de grootste weedzaden handelaren in de regio was. Daarbij vertelde Jimmy er voor het gemak erbij, omdat hij die kerel toch al niet mocht, en dat bleek wederzijds te zijn; dat deze mijnheer vroeger ook nog es een Spaanse kraag op een plek bezat waar je nu net geen Spaanse kraag wilde dragen. Sinds hij daar operatief van verlost was noemde sommige exen met een wrok jegens hem ook wel ‘rafeltje’ omdat het geslacht zo mooi gekarteld was, dat hij zich daarvoor schaamde.

Ja het was een fraaie kroeg om te zien. En vooral om te weten wat voor bezoekers deze tent nu eenmaal trok.

Daar kon ‘het veelzijdige vaasje’ niet tegen op met zijn stamgasten. Hier kwamen de beroemde mensen met geld, en dat in tegenstelling met haar vaste stamkroeg, waar alleen maar mensen kwamen die elke dag keihard moesten bikkelen voor hun karige loon. En merendeels werkte deden wat ze als een ‘moetje’ zagen, maar voor de rest uit dat vak wat ze uitoefende, geen greintje plezier haalde.

Hoe mooi zou het wel niet zijn dacht ze. Om een vak te beoefenen waaruit je de rest van leven plezier haalde. En nu ze er zo over nadacht. Kreeg ze voor het eerst van haar leven spijt dat ze ooit het verzorgende vak was ingegaan. Spontaan moest ze nu denken aan alle ellende die ze elke dag op haar werk zag. Mensen die in de nadagen van hun leven zo kinds werden dat het op een buitenstaander als waarschuwing voor de gevaren van het ouder worden kon overkomen. De angst om later net zo dement en hulpbehoevend te worden zoals zij die ze elke dag hielp, was er bij haar dan ook stilletjes ingeslopen. De onrechtmatigheid van de dank die zij hadden gekregen van het leven was voor haar onverteerbaar. Een levenlang zwoegen om daarna op je oude dag weg te teren op een afdeling waar je er niet van bewust zijnd alleen maar rondjes loopt, was voor haar de druppel die de spreekwoordelijk emmer deed overlopen en haar deed beseffen; dat ze een ander vak moest uitoefenen.

“Ben je al bezig aan je nieuwe boek”, vroeg een vrouw aan Jimmy.

Hij knikte. En haalde zijn schouders op. Het was net alsof hij hiermee wilde zeggen. ‘Je moet toch wat in je leven.’ De dik in de veertig ogende vrouw glimlachte naar hem, stak een peuk op en bewonderde de schilderijen die aan de muur van de kroeg hingen.

“Prachtig hè”, zei ze nu wijzend naar een schilderij waar een zinkend schip op was geschilderd.

De grap was dat het een goudkleurig schip was, wat met man en muis verging doordat het een wervelwind van euromunten en briefjes niet kon overleven. Het geld deed de goudwaarde van het schip letterlijk kelderen, een mooiere metafoor voor een economische kredietcrisis bestond er niet. Vond Nicotina.

Jimmy knikte. En wees gelijk naar het schilderij wat er naast hing. Het was een beangstigend tafereel wat erop afgebeeld stond. Een dakloze met sluik lang vetting haar greep met de pijn op zijn gezicht getekend naar zijn hart. Achter hem stond een man in een duur uitzierend maatpak, die op een knop van een machientje drukte.

“Uit armoede worden de beste en soms de meest verdorven ideeën geboren. Hitlers verdorven genialiteit kwam zijn best tot het recht in tijden van recessie. Rembrand en Vincent van Gogh excelleerde het best in tijden van bittere armoede, de rijkdommen van het leven vinden hun geboorte in pure armoede”, sprak hij filosofisch.

Nicotina en de vrouw knikten beamend. Daar had hij een punt mee. Vond Nicotina. En kijkende op haar eigen financiële situatie, kon ze een rijkelijk idee wat uit haar persoonlijke armoede zou ontspruiten, wel heel goed gebruiken. Immers ze was tweeëndertig, werkte maar twintig uur in de week, woonde nog steeds op haar piepkleine kamer in de verplegers flat, en verdiende net genoeg om maandelijks met de avondjes uit meegerekend, rond te komen. Maar erg breed had ze het niet.

En nu ze zo om haar heen keek naar het publiek in deze kroeg. Bedacht zij zich dat deze mensen toch wel allemaal boven modaal zaten qua inkomen. Kwam zij aan met karige loontje. Dacht ze minderwaardig over haarzelf

Die kunstenaar of kunstenaressen moet toch wel een aardig inkomen hebben als ze daar alleen van leeft dacht ze nu. Wat een heerlijk leven moet diegene hebben. Lekker creatief en daarbij ook nog es ermee een aardige bom duiten mee verdienen. Ze vervloekte zich zelf alleen maar om het feit dat zij niet kon tekenen en laat staan, schilderen. Ja de muur van haar kamer met een verfröller, maar niet die discipline die ze nu voor zich zag. Dat was andere koek en die kon zij zelf niet bakken.

Schrijven dacht ze nu. Ja ze schreef veel op haar werk. Rapportages, verslagen van multidisciplinaire team vergaderingen en daarbij de werkstukken die ze voor haar

opleiding moest schrijven. Was ik daarin maar niet zo braaf en strikt in geweest, in het schrijven van die werkstukken, maar lekker creatief, dan had ik er nu mijn voordeel aan gehad en vroeger ook. Dacht ze.

Maar ja, het viel te proberen. En als het manuscript klaar was. Dan maar leuren bij de verschillende uitgevers die dit land rijk was, en dan maar hopen dat die 'ene' erbij zat die haar verhaal eruit zou pikken. Maar ja, uitgevers waren in het algemeen niet zo happig om nieuw bloed binnen hun gelederen op te nemen, die waren alleen maar blij als ze een gevestigde naam van een andere uitgeverij konden overnemen. En daarbij, zou het verkopen? Relativeerde ze er maar bij.

Ze werd er even triest van. Ze wilde gewoon doekoe verdienen. In ieder geval meer pegels dan dat ze nu maandelijks ontving van de instelling waar ze werkzaam voor was. Ze zuchtte even. Al tien jaar deed ze dit werk gediplomeerd. En al met al begon het haar al aardig de strot uit te komen. Ze was welles toe aan iets nieuws. En ze wilde hoe dan ook voorkomen dat ze werd overgeplaatst naar de afdeling waar de heer Ottomaan zat. Want daar was spraken van. Haar unit zou met de komende bezuinigen het haasje zijn. Want er was een nieuwe ai manager aangenomen en ja, die gasten kosten nu eenmaal geld. En een goed manager zorgt er dan gelijk voor dat zijn baan zo onmisbaar is binnen het echelon waarin hij valt, dat hij zich zelf al gelijk beloont met een jaarlijkse bonus en voor zich zelf elk jaar minstens een salaris verhoging regelt waar je "u" tegen zegt. Ja en voor zo'n aanwinst, hef je natuurlijk dan gelijk een unit op en ontsla je gelijk al het personeel wat veertig al is gepasseerd. En laat je de bewoners helpen door het personeel van een andere unit, want die hebben toch niet al teveel te doen. Moet deze manager wel hebben gedacht bij zijn aanstelling. Een puurdere vorm van mismanagement bestond er niet. Maar ja je heb natuurlijk niet voor niets een academische opleiding roven en graaien ten koste van de anderen gevolgd. Dacht ze er nog cynisch hierover erachteraan.

"Zeg wanneer kunnen we weer iets seksueels getints van je zien op tv"

De vraag haalde Nicotina uit haar gedachte wereld. Ze zag Jimmy met een grijns op zijn gezicht kijken naar een man en een vrouw. Ze keek hen met verbazing in de ogen aan. Ze dacht spontaan niet meer aan haar werk of haar beslommeringen om meer geld te verdienen. Het was een jong stel wat voor hen stond. De vrouw met goudblond halflang stijl haar schatte zij op een jaartje of 22. En de man, die een jongensachtig uiterlijk bezat, schatte ze voor het gemak maar in op 25.

“Binnenkort. Geloof me. Free gaat aan het Nederlandse volk tonen wat de voordelen zijn van de vrije seks”

Het kwam er met zo'n bravoure bij hem uit dat Nicotina hem geschrokken aankeek. Ze zag het al helemaal voor zich. Degene die ze leuk vond, gaat in naam voor zijn faam en de kijkcijfers voor de omroep erop los wippen om zo de polymorrische levensstijl te promoten. Daar ging haar lang gekoesterde droom van een romantische eeuwig durende monogame relatie met hem. Kut wat gaat hij doen? Ze had het nog geen eens gedacht, of die zelfde vraag werd nu aan hem gesteld.

“Porno, parenclubs, contact advertenties enzovoorts”, tetterde hij heel vrolijk.

Verblijd keken ze hem nu aan. Maar Nicotina niet. Diens gezicht trok wit weg. Haar gelaatskleur toonde een gelijkenis met die van een spook, of liever gezegd een 'lijk'. Wat bezielde de vrijzinnige elitaire culturele omroep, of wel de VECO. Waren ze daar gek geworden? En zij maar denken, dat die omroep zo netjes was. Die veel geprezen omroep die ook zijn eigener chat site bezat onder de naam BEPPIE. Een site die jaren geleden in het leven is groepen door de programmamaker Theo Ego. Die eens in een opwelling tijdens zijn huwelijkse crisis dringend de behoefte had, om aan het elitaire volk te tonen dat vreemdgaan op niveau op een chate site zeer gemakkelijk is. En dat idee werkte. Op subsidie kosten mocht hij zijn site opzetten en dankzij dat culturele stimuleringsfonds, kon hij zijn huidige ex vrouw meerdere malen bedriegen voor het oog van de camera.

“He ik ga wel mee als je naar een parenclub gaat. Lekker vunzie wunzie met je doen voor het oog van de camera” kirde het meisje vrolijk.

Gepikeerd door deze uitspraak keek ze haar prooi, die als ze verder zou gaan kennis zou gaan maken met de krachten die in haar huisde als ze jaloers is, aan met een adelaars blik. En tegelijkertijd gruwelde zij van het idee, dat hij met die tut hola, wat in haar ogen nog nooit een fatsoenlijk vak had geleerd, naar zo'n club voor vrijdenkende en erg op het seksuele vlak experimenterende paren zou gaan.

Ze merkte nu pas het schuine oog van de ziekenverzorgster op. Ze glimlachte even en reek Nicotina de hand.

“Annabel Slikt niet”, zei met een brede glimlach op haar gezicht.

Het meisje met de goudblonde haren nam nog een trekje van haar sigaret. En keek Nicotina zeer geïnteresseerd aan.

“Nicotina Rebbel” zei ze met een niets aan de hand gezicht terug.

Ze nipte van haar rosé en bestudeerde Annabel van top tot teen. En terwijl ze dat deed werd ze naarmate ze haar lichaamscontouren bekeek, steeds onzekerder. Het meisje wat ongeveer honderd vierenzestig turven hoog was, had een heel mooi lichaam om te zien. Slank, opzeker een maatje achtendertig draagster, dacht ze gelijk toen ze haar zo bestudeerde. Ze ontwaarde bij het zien van haar ontblote onderrug een tatoeage, en die kon je ook haast niet missen dacht ze nu, omdat zij wel een heel erg strak kort truitje droeg.

Het zwarte truitje was daarbij nog es mouwloos. Op haar rechter bovenarm ontwaarde zij nog een tatoeage. Het was een rondlopende tatoeage wat een Keltische armband symboliseerde. Eigenlijk zat alles wat ze droeg, strak om haar lichaam heen. Het was gewoon jaloersmakend om te zien. En ja, God had het allemaal maar oneerlijk verdeeld naar haar mening nu ze haar zo bekeek.

Op de afdeling van mijnheer Ottomaan zou deze griet die nu voor haar stond, voorzeker door de streng orthodox fundamentalistische Islamitische tak van de verpleging, cultureel verbonden en zeer politiekcorrect voor 'hoer' zijn uitgemaakt. Ja binnen die Godsdienst bestond er nog enigszins gerechtigheid voor haar, want in hun ogen was iedere vrouw die geen bedekkende kleding voor het hoofd en gezicht droeg; een hoer! En dat maakte bij haar tenminste nog iets goed. Dacht ze onzeker als ze nu over haar zelf was.

"Ik heb trouwens jaren geleden eens met Jimmy gewerkt, dat deed ik toen in samenwerking met Diana Kan alles en Harrald de Grote", zei ze nu spontaan tegen Nicotina

Ze keek haar nu met grote ogen aan. De naam Diana Kan alles deed bij haar een belletje afgaan in haar hoofd. En in dat zelfde hoofd zag ze nu de zonen en de dochters van Allah die bij haar werkte, Annabel bestormen uit intense woede over haar vak. Het woordje 'hoer' zou dan niet van de lucht zijn. En bijkans zouden zij haar gelijk in eerste instantie naar de religieuze wetten hun landen van herkomst deze in Nicotina' ogen klein overkomende dame in het openbaar voorzien van honderd striemen op haar rug, vanwege de lust die zij beleefde met ongetrouwde mannen, alvorens zij naar islamitische Sharia traditie ingegraven en al zou worden bekogeld met stenen tot den gerechtigde dood erop volgde, omdat zij zich ook had bezondigd aan lust beleving met getrouwde mannen.

En aangezien dat de directie van haar instelling tot in het overtrokken zo politiekcorrect was jegens deze toch wel zeer dominant en voor westerse maatstaven genomen zeer

agressief overkomenden Allah aanbidders, zouden zij deze moord op een cultureel politiek verantwoorde wijze onder het spreekwoordelijke vliegende tapijt schuiven, en het slachtoffer in kwestie er van beschuldigen; dat het haar eigener stomme schuld was. “Dat is toch die, hoer” zei Nicotina gelijk nog in de lijn denkende van wat ze in gedachte had gezien.

“Actrice in erotisch getinte hardcore producties” verbeterde zij haar.

Ze moest even lachen. Erotisch getinte hardcore producties was toch een hele mooie politiekcorrecte beschrijving voor een doodordinaire porno film, met alleen maar dialogen die non-verbaal werden uitgesproken door de bewegingen van iemands vleselijke slagwapen van lust en de meegaande opening van de lotus tempel van lust, zodat deze primaire lichaamsdelen voordat genre de conversatie van ‘oehhhh’ en ‘aaahhhh’ compleet maakte.

“Maar ik heb wel achter de ramen gewerkt alvorens ik werd ontdekt door de Amsterdamse producent van www.sigarensseks.nl” zei ze met enig trots.

Na dit te hebben gezegd bood ze Nicotina wat te drinken aan. Ze trok haar portemonnee triomfantelijk open en haalde er met gemak een briefje van tweehonderd uit. In een oogopslag zag ze dat het niet het enigste gele eurobriefje was wat ze bij haar had. Want er zaten er in een snelle wenk geteld, zeker nog wel vijf van die briefjes in die niet erg geliefd waren bij zelfstandige ondernemers als daarmee werd betaald.

“Sorry ik heb het niet kleiner, me zakgeld kreeg ik ditmaal alleen maar in deze coupures mee” zei ze frivool tegen de café houder die er niet blij naar keek. Hij zuchtte even diep en controleerde het waarde papiertje op zijn echtheid.

En dit noemde zij ‘zakgeld’, wat Slikt niet op haar zak had, was nog meer dan het loon wat zij maandelijks op haar bankrekening zag staan!

Ze knipte in haar vingers en dacht. ‘Dat is het’, ik word porno actrice. Al met al leek het haar wel een goedboerende bijbaan. En met het verdiende geld op zak kon ze makkelijk een particuliere ruimte huren. Dan kon ze tenminste gelijk van de lijst ingeschrevene binnen de gemeente, want daar stond ze nu al een paar jaar op, maar nog steeds zat ze in haar kamertje te wachten op een geschikte huurwoning in een achteraf buurtje ver van het stadse centrum verwijderd.

“Het was zo grappig. Degene met de grootste bek die alles uit den kast haalt voor zijn faam, bleef tijdens de opnames van het filmpje ‘Ontmoet es een terrorist in een andere hoedanigheid’ netjes met zijn kleren aan in de kast” zei Slikt niet zachtjes in Nicotina’s oor.

Ze keek haar raar aan. Waarom vertelde zij dit aan haar? Maar wijs als ze was vatte ze het als een compliment op. Kennelijk zag Annabel haar als zijn vriendin. En dat was mooi, want stilletjes droomde zij daarvan.

“Was dat dan ook eeneh”

De jongogende actrice knikte alvorens ze ook maar de kans had om haar vraag af te maken. En aan de blik die haar ogen uitstraalde, beleefde ze nog heel mooie herinnering aan die opname dag. Nicotina grinnikte even. Kennelijk het werk van Harrald de Grote of wie dat talent ook moge zijn. Dacht ze nu. Zij kon hem in ieders geval niet. Nog niet, althans. Maar als ze de stap nu toch ging zetten zoals ze er nu over dacht. Dan leerde zij hem nog wel letterlijk en figuurlijk kennen. Het leek haar wel een degelijk beroep gezien de verdienste die zij op zak had. En met deze gedachte liet ze gelijk het vooroordeel wat ze een paar minuten daarvoor nog had jegens sekswerk voor de camera gelijk varen.

Ja zij was zoals zo velen die principes gelijk lieten varen voor de verleidingen van het geld. Bedacht zij zich nu zonder enig gêne. En hiermee bewees ze dat ook, zo als ze het nu beredeneerde, dat een gediplomeerd verzorgende die werkzaam was in de verpleging ook maar een mens van vlees en bloed was. Innig was ze nu zo trots als een pauw op haarzelf. Ze was net zoals vele mensen zo buigzaam als riet werd als het om het grote geld ging.

En nu ze toch tot de regionen van het leger der wind meewaiers ging behoren. Ging ze ook heel anders kijken naar het meisje wat ze in eerste instantie had gedeclasseerd tot een tut hola met een gemis aan een fatsoenlijke opleiding.

“We hebben gelachen joh, ik heb nog nooit vijfhonderd euro aan subsidie gelden ontvangen, omdat ik een kwartier lang in de naam van de cultuur mijn doos heb laten uitwonen door iemand met een hengstenlul van, zevenentwintig centimeter”

Met grote ogen keek ze haar nu aan. En in gedachte voelde zij al een lichtelijke pijn opzetten, die letterlijk in haar zou opdoemen als er iets van die grote zich ging nestellen in haar Venus tempel.

“Doet de maat er zo aan toe? Om het zomaar bout te stellen?” Vroeg ze nu heel geïnteresseerd aan haar.

De blondine ontkende non-verbaal. Giechelde even en fluisterde in haar oor: “Welnee, dat denkt iedereen, en ja soms laten we mensen maar denken, maar de maat is niet de eerste prioriteit die we stellen. Wel dat mijnheer hem lang rechtovereind kan houden en

dat hij lekker veel zaad spuit bij het komen. En dat is nog al het probleem bij vele die acteur willen worden”

Annabel zag het niet aan haar. Maar innig haalde ze nu opgelucht adem. En ze hoopte dat bij de eerste scène die er dan eventueel van haar rampenerende met wie dan ook werd opgenomen, haar mannelijke tegenspeler niet beschikte over een al te grote rookworst. Ze was dan wel dol op rookworsten en de mosterd die er zo nu en dan uitkwam, maar ze moesten niet proporties vertonen van iets gigantisch, waaraan zij meer ongemak dan lol aan beleefde.

“Ik kan je toch wel interviewen hè voordat programma?” Riep Jimmy de actrice toe. Ze knipoogde gelijk. “Tuurlijk schat, jij altijd”

“He waarvoor interview je alleen haar en niet mij?” Vroeg de man met wie de actrice was.

De programmamaker keek hem verbaast aan. Haalde zijn schouders op, nipte rustig van zijn wodka limoen. Bestudeerde hem heel goed, nam stukje voor beetje alles van hem in zich op en zei daarna heel pesterig: “Jij bent geen lekker wijf.”

Geschrokken keek de jongeman hem nu aan. Zijn directheid had hem geshockt. Maar voordat het vriendje van de actrice er ook maar iets op kon zeggen, vervolgde hij met zijn betoog: “Daarbij is zij spraakmakend. Niemand zal het zeggen van de vaste kijkers van de omroep waarvoor ik werk, maar ze kennen haar wel allemaal van gezicht”

Ja en hiermee gaf hij maar even fijntjes aan wat voor elitaire leden die omroep bezat. Dacht Nicotina nu. Het waren hypocrieten stuk voor stuk. Voor de buitenwereld o zo net overkomend, maar in het echt, zo vunzig en seksueel gefrustreerd als het maar kon. Ja, het was een heerlijke omroep waar iedereen een masker droeg en nooit zich zelf durfde te zijn. Dat was nu het fijne aan zijn werk. Je altijd verschuilen achter een façade, maar nooit jezelf zijn omdat je jezelf daarmee blootgeeft voor die persratten van vakbladen zoals ‘De roddelaar’.

Ze vergeleek het even met haar eigen vak. Ja zo nu en dan kon ze sommige bewoners van haar afdeling ook wel es achter het behang plakken. En dan had ze nog geen eens gedacht aan sommige collegia van haar. Want daar zaten ook randdebielen bij, die ze na een aantal diensten met hen te hebben samengewerkt niet meer kon luchten of zien. Ja concludeerde zij bij zich zelf. In feite speelde ik ook alleen maar toneel, en laat ik ook niet vaak genoeg het achterste van me tong zien.

Ze mocht dan wel voor het management te boek staan als een lastpost, maar vaker had ze het drukker met het werk waarom het eigenlijk ging in de zorg, dan de hoge heren en dames bestoken met lastige vragen.

“Ze liep naar hem toe en fluisterde liefelijk in Jimmy’s oor. “Ik ga maar es hetzelfde vak als Annabel Slikniet uitoefenen.”

Geschrokken keek hij haar nu aan. Hij was hierdoor letterlijk even uit het veld geslagen.

Wist ook helemaal niks meer te zeggen. En keek haar alleen maar verbaast aan.

“Ben je geschokeerd?” Vroeg Annabel lachend aan hem.

Hij beantwoorde haar vraag niet en was stil, muisstil.